

6-12.10.2025.

THEATRE ТЕАТАР

НА РАСКРШЋУ
AT THE CROSSROADS

№1

уторак

7. октобар • 2025. година

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

ФЕСТИВАЛ ДРАМЕ И ПОЗОРИШТА БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | FESTIVAL OF DRAMA AND THEATER OF THE BALKAN CULTURAL SPACE

Представом **ПРОСЈАЧКА ОПЕРА** отворен
6. Фестивал драме и позоришта “Театар на раскршћу”

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

праатећи програм фестивала
представа **Цепови пуни камења**

такмичарски програм фестивала
Галеб

СИНОЋ НА ФЕСТИВАЛУ

ПОНЕДЕЉАК | 6. октобар | Народно позориште Ниш (Србија)

Вацлав Хавел • ПРОСЈАЧКА ОПЕРА

Режија: Милан Нешковић
Драматуршкиња: Јелена Мијовић
Сценограф: Горчин Стојановић
Костимографиња: Биљана Гргур
Композитор: Божидар Обрадиновић
Ауторка сонгова: Јулија Петковић – Дуда Буржујка
Кореографиња: Андреја Кулешевић
Сценски говор: Наташа Илић
Суфлер: Вања Шуклета
Организатор: Милош Павловић
Инсписијент: Добрила Марјановић
Тон мајстор: Слободан Илић
Дизајн светла: Војкан Добросављевић
Светло: Марко Ђорђевић

Улоге:
Мекхит – Милош Цветковић
Пичам – Александар Маринковић
Пичамова – Маја Вукојевић Цветковић
Поли – Милица Филић, к. г.
Локит – Александар Михаиловић
Локитова/Дијана – Сања Крстовић
Луси – Анастасија Ранчић, к. г.
Филч, џепарош – Данило Петровић
Џени, курва – Братислава Милић
Певач моритата – Марко Радојевић
Џим, Мекхитов ортак – Стефан Младеновић
Џек, Мекхитов ортак – Александар Стевановић, к. г.
Харолд, наредник – Андрија Митић
За клавиром: Александар Стевановић

Ослањајући се на *Просјачку ојеру* Џона Геја, написану 1728, Хавел, два и по века касније, у Чехословачкој, пише своју верзију ове драме и, користећи миље енглеског подземља XVIII века, преиспитује теме љубави, части, поштења, лојалности и издаје у потпуно другачијем друштвенополитичком контексту. Глад, криминал, закони, судови и казне – који важе само за сиротињу, спрега полиције и криминала, корумпиране владе и обесправљени, невидљиви обични људи који погнутих глава трпе терор, нажалост нису само специфичност Гејевог или Хавеловог времена.

На корицама америчког издања Хавелове *Просјачке ојере* стоји реченица Милоша Формана: *Свако ко жели да сазна зашто је људима на њиховим положајима моћи ипак лако да злостављају своје суђађане, треба да прочита ову књигу.*

Иако постоји тврдња која се приписује Марку Твену, да је лакше преварити људе него их убедити да су преварени, Хавел упућује позив публици да изађу из комфора обмане и критички анализирају стварност коју живе и, ако је могуће, изабери истину уместо лажи.

Полазећи од тезе да ништа није каквим се чини, *Просјачка*

ојера, слика друштва у коме је искреност у егзилу, раскринкава механизме манипулације, а као основно средство тог механизма издваја се језик. У лавиринту сумњивих друштвених и породичних веза, брутална пропаганда власти, од врха до најниже пречке своје хијерархије, користи језик као инструмент обмане, присиле, завођења и преваре. Фасцинантна је окретност којом су ликови у стању да етички оправдају било коју неетичну акцију коју предузму, брзина којом, изнова и изнова, супериорно демантују сами себе и спремност да заузму позицију дијаметрално супротну од оне на којој су управо били. „Душевни“ монолози протагониста дугачки су, без логичног редоследа и смишљени тако да онемогуће свако питање,

анализу или сумњу у веродостојност њихових тврдњи. Комуникативне стратегије којима се ликови служе користе се као тактика фалсификовања истине и завађања саговорника који покушава да дође до одређених сазнања. У социолошком контексту, том тактиком ствара се болесно друштво које почива на систему лажи.

Канадски социолог Ервин Гофман сматрао је да се људи на друштвеној сцени понашају као глумци, преузимајући одређене улоге како би у јавности створили жељену слику о себи.

У нашој *Просјачкој ојери* ликови и догађаји су измишљени, али ни у њој, баш као и у стварности, ништа није каквим се чини, нити су њени актери онакви каквим се представљају.

Ауторска екипа представе

РЕЧ КРИТИКЕ ПРОСЈАЧКА ОПЕРА

Народно позориште Ниш (Србија)

ДВОСТРУКО ПОТЦРТАВАЊЕ

Редитељ Милан Нешковић и драматуршкиња Јелена Мијовић су *Просјачку оперу* Вацлава Хавела разумели као драму о друштву у које је честити грађанин изгубио поверење и у коме је одбијање да се буде део репресивног система узалудна побуна. Државни апарат је собом сâм највећа криминална организација, а полиција, чија

је би мисија требало бити хватање криминалаца, је главни организатор криминала. Са ставом аутора представе могла би се сложити и публика фестивала. Тако гледано представа НП Ниш је у форми политичког театра у смислу у коме о овој синтагми пише Ханс-Тис Леман – позоришта у коме уметници и публика потврђују своје уверење о друштву у коме живе. Ова идеја додатно је подцртана сонговима Дуде Буржује у којима се много пута наглашава да то што гледамо нас се не тиче, из чега треба да закључимо да нас се то што гледамо и те како тиче. Ово двоструко потцртавање главна је карактеристика

стила представе. Сценографија (Горчин Стојановић) је састављена од решетки кроз које јунаци лако пролазе. Костими мушкараца (Биљана Гргур) су а la одела крими-банди из гангстерских филмова. Глума је наглашена и гротескна код свих, осим код заводника Мекхита (Милош Цветковић). Све нам је јасно од почетка гледања представа, а можда и пре тога. Може ли нам позориште рећи још нешто осим да потврдимо наше осећање да је око нас све страшно и да не видимо решење проблема или је сама констатације заједничког осећања довољна?

Марина Миливојевић Мађарец

РЕЧ КРИТИКЕ | ПРОСЈАЧКА ОПЕРА

Народно позориште Ниш (Србија)

ИРОНИЈА ЛАЖНЕ НАДМОЋИ

Ултрапозната *Просјачка опере* енглеског песника и драмског писца из осамнаестог века Џона Геја постаје референтна код двојице великих драмских аутора двадесетог века: Бертолта Брехта и Вацлава Хавела. Брехт је направио нову адаптацију, али осавремењену у духу тридесетих година двадесетог века, док Хавел креира верзију без музике, примењиву на комунистичке политичке стигме седамдесетих година двадесетог века. Целокупна партитура ове изузетно провокативне музичке драме јесте идеја легендарног Џонатана Свифта, који је деценију пре Џона Геја предложио ову причу великом енглеском песнику Александру Поупу.

Нарочито дивергентна, ова опера о просјацима и прости-туткама постаје драстично револуционарна подржавајући у своје време Џона Лока и његов либерализам, док њене адаптације, и Брехтова и Хавелова, најексплицитније говоре о ауторитаризму најжешћег комунизма — свака у својој земљи. Концепт Милана Нешковића креће се по рубовима комада, повремено асоцирајући на лакоћу ауторитарности и инсистирајући на иронији слободарства, која је у овој представи од посебног значаја, нарочито кроз музичке деонице. Осмишљена као кабаретски догађај, ова интерпретација Хавелове *Просјачке опере* има два мерила за сагледавање и у овом веку горућег проблема аутократије: као лудило друштва или као коруптивни рај. Нешковић у свом виђењу инсистира и на визуелном осавремењавању, као и на много суптилнијој глумачкој игри која тежи ка реализму, што је на изванредан начин и једна од већих вред-

ности представе. Реалистичко тумачење ликова у овом концепту јесте координата кроз коју се Нешковић труди да разјасни модерну коруптивну стварност, чистећи текст од могуће музичке пародичности, што се чини да је била намера и самог Хавела, тако да нам он доноси слику горког укуса коруптивног раја чија је социјална суицидност очигледна — што значи да није априорно иронизована.

„Убиство је тако модерно злодело за које један човек може бити крив“, каже Мекхит у верзији Џона Геја. Хавел прави суптилну политичку верзију убилачких тенденција и Мекхита и Пичама, а нарочито Локхита. Милан Нешковић овом представом врло мудро поставља питање: колико репресија убија и зашто? Чини се да ће одговор дати блиска будућност, као што су досадашње одговоре дале и друге две адаптације овог суштинског драмског текста.

Сашо Ојненовски

РЕЧ КРИТИКЕ | ПРОСЈАЧКА ОПЕРА

Народно позориште Ниш (Србија)

ОПЕРА У РИТМУ МОРАЛНОГ ПАДА

Шта је човек и шта се њему може догодити, о томе нам говоре позориште, драма и поезија. У том смислу је свеједно да ли се на сцену доводе историјске личности и историјски догађаји, или измишљене личности и измишљени догађаји. Позориште, комуницирајући директно са публиком, даје посебну тежину изговореној речи, удара на стубове друштва или их ставља под знак питања. Позориште има своју социолошку димензију и изнова се схвата као уметност која је намењена заједници, чија је основна улога обједињавање, колективно примање уметничког чина, а дејство далекосежно, с тенденцијом да превазиђе границе чисто уметничког доживљаја. Несумњиво је да је све наведено било само део полазишта редитељу Милану Нешковићу када се одлучио да на сцену Народног позоришта Ниш постави комад *Просјачка опера* по тексту Вацлава Хавела.

Глад, криминал, корупција, али и љубав и поштење теме су ове жанров-

ски врло шаренолике представе. На неки начин је *Просјачка опера* ансамбл представа у којој се редитељ поиграва различитим жанровима, вешто жонглирајући између кабареа, мјузикла, водвиља и брехтовског политичког театра. Врло специфична, комплексна представа на челу са Александром Маринковићем (Пичам), који не само поступцима свог lika, шефа криминалне банде, већ и својим глумачким умећем диктира ритам и ток саме драмске приче. Иако смештена у лондонско подземље, по костимима бисмо рекли у другу половину двадесетог века, тема ове представе је данас више него актуелна. Редитељским читањем овог Хавеловог комада начињена је прецизна вивисекција данашњег друштва у којој се јасно истичу све његове аномалије. Публика је у току драме имала прилику да уочи сличност између навика вишег и нижег слоја, па је тешко одлучити да ли добра господа опонашају криминалце, или разбојници имитирају фину госпиду. *Просјачка опера* открива сукоб моћи и љубави у мафијашком подземљу. Интрига оца (Александар Маринковић) чија га ћерка (Милица Филић) не слуша, сукоб Пичама и Мекхита (Милош Цветковић), два мафијашка ривала, и мноштво закулиских радњи шефа полиције (Александар Михаиловић) само су полазишне тачке за разоткривање много комплекснијих односа који у суштини преиспитују спремност појединца на независност, непристајање на уцене, манипулације

и користољубље. У групи криминалаца најпоштенији је улични џепарош у тумачењу сведеног, емотивног Данила Петровића – жртвеног јарета међу скупинам корумпираних интереса. Не мањи значај у овом комаду имају женски ликови (одмерена, хладна, тачна Маја Вукојевић Цветковић и само на први поглед нешалантна и површна Сања Крстовић, за коју ће се испоставити да је све супротно од онога што наизглед јесте). Свакако не треба изоставити и Анастасију Ранчић као Луси, односно Братиславу Милић као Џени.

Једно од кључних питања овог комада јесте да ли образ има цену и да ли је једина могућност за опстанак прилагођавање систему. Нешковић инсистира на погледу, речима, клавијирском акценту. Ова представа не би била тако потпуна и атрактивна да није јасних и оштрих сонгова Јулије Петковић, познатије као Дуда Буржујка. Ауторски сонгови ове даровите уметнице својом бриткошћу само још више наглашавају негативне навике које су дубоко укорене у људском друштву. Одличном интерпретацијом истих у извођењу Марка Радојевића, уз клавијирску пратњу Александра Стевановића, свака сцена добија своју квалитетну завршницу. Брзина, динамика, колоритност и самих ликова и костима, уз сведену сценографију Горчина Стојановића, дају овом иначе квалитетном тексту једну нову димензију, савременост и аутентичност.

Јелена С. Перић

АТМОСФЕРА СА ОТВ

АРАЊА ФЕСТИВАЛА

РЕЧ КРИТИКЕ

ПРОСЈАЧКА ОПЕРА

Народно позориште Ниш (Србија)

ЗЛО СЕ ШИРИ: СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Хавелова *Просјачка опера* (1975) и чувена *Опера за широку* (1928) Бертолда Брехта имају исто тематско исходиште: обе су парафраза/уметничка реплика *Просјачке опере* (1728) Џона Геја у којој догађаји смештени у миље лондонског подземља покрећу основну радњу и развијају тематске и сужејне рукавце. И ту престаје свака сличност између Хавела и Брехта и њихова два комада. Брехт, као марксиста и леви-чарски активиста, наравно, верује у револуционарну промену коју ће извојевати радничка класна свест, док се Хавел евентуалној промени

заправо изругује. Промена, наине, није могућа јер су сви део корумпираног система: власт, полиција, организовани криминал. О том циничном парадоксу на најбољи начин сведочи завршни сонг (*Зло се шири*), али и претходно Меково обраћање публици с врха за-творске ћелије у којем „обра-злаже“ суштину свог договора са полицијом и Пичамовом ор-ганизацијом (ако неће он, неко други ће, јер свет и систем тако функционишу). У том смислу Хавелов комад, за разлику од Брехтовог, не улива никакву наду, осим што је експлицитна политичка сатира и критика корумпираног, лицемерног друштва, државног куплераја уопште.

Брехтов активизам и опти-мизам Хавел замењује цини-змом, иронијом, хумором и гро-теском што, у форми и жанру, преузима и редитељ у овој по-ставци. Тако се већ на почетку (овде у „брехтовском“ сонгу) ус-поставља иронична дистанца

спрам ликова и радње (...ни ти људи ни та прича нама нису блиски... срећа да је ово само позоришна представа...итд).

Сасвим солидна представа, којој ипак недостаје још мало ритма и жестине у исказу, ипак је то политичка сатира, а не чисти кабаре или обична фарса. У глумачким остваре-њима врло добра јер је ансамбл доследно играо типизиране ликове онако како су написани и редитељски замишљени.

Слободан Савић

ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА

На отварању Фестивала 6. октобра је изведена представа Народног позоришта Ниш **ПРОСЈАЧКА ОПЕРА**, Вацлава Хавела, у режији Милана Нешковића. Од 7. октобра почиње такмичарски део Фестивала, а селектор Спасоје Ж. Миловановић одабрао је пет представа из Србије и земаља из региона:

А. П. Чехов **ГАЛЕБ**, режија Александар Ивановски, НУ Театар „Јордан Х. К. Џинот“, Велес, Северна Македонија (7. октобар)

Асја Крсмановић **КИСЕЛИНА**, режија Нермин Хамзагић, Босанско народно позориште Зеница, Босна и Херцеговина (8. октобар)

Лукас Хнат **КУЋА ЗА ЛУТКЕ, ДРУГИ ДЕО**, режија Јасен Пејанков, Народно позориште „Иван Вазов“, Софија, Бугарска (9. октобар)

Мирослав Крлежа **ГОСПОДА ГЛЕМБАЈЕВИ**, режија Данило Маруновић, Црногорско народно позориште, Подгорица, Црна Гора (10. октобар)

Слободан Селенић **ОЧЕВИ И ОЦИ**, режија Вељко Мићуновић, Народно позориште у Београду, Србија (11. октобар)

На затварању Фестивала 12. октобра публика ће моћи да погледа представу Хајнриха фон Клајста **МИХАЕЛ КОЛХАС**, у режији Бориса Лијешевића и извођењу Југословенског драмског позоришта из Београда, која ће бити одиграна у част награђених.

Поред главног програма Фестивала, у оквиру пратећег програма, биће изведене и две представе на Малој сцени Народног позоришта Ниш:

Мари Џонс, **ЦЕПОВИ ПУНИ КАМЕЊА**, режија Ерол Кадих (7. октобар у 18 ч)

Весна Станковић **МИЛУНКА**, режија Петар Станојловић (9. октобар у 18 ч)

Сваке вечери од 7. до 11. октобра по завршетку представе, биће организован округли сто критике на Малој сцени Народног позоришта.

СТРУЧНИ ТИМ ФЕСТИВАЛА

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Мр Дејан Лилић, првак Драмског театра
(Скопје, Северна Македонија)

Др Душко Љуштина, менаџер у култури
(Загреб, Хрватска)

Василка Бумбарова, театролошкиња (Софија,
Бугарска)

Драгослав Павловић, инжењер
електротехнике, градоначелник Ниша

Ана Савић, в. д. директора Народног
позоришта Ниш

СЕЛЕКТОР ФЕСТИВАЛА

Доц. мр Спасоје Ж. Миловановић

СТРУЧНИ ЖИРИ

Ирфан Менсур, глумац, редитељ и професор
(Србија)

Андреј Носов, редитељ (Србија)

Анђелика Симић, глумица (Србија)

Проф. др Ненад Новаковић, експерт за
електронске медије и менаџмент у култури
(БиХ)

Гордана Гонцић, драматуршкиња и
директорка Атељеа 212 (Србија)

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

МОДЕРАТОРКА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ

Оливера Милошевић, новинарка и
театролошкиња, одговорна уредница
Редакције за културу и уметност Културно-
уметничког програма РТС-а (Београд)

КРИТИЧАРИ И КРИТИЧАРКЕ

Марина Миливојевић Мађарев, професорка
Академије уметности Нови Сад и критичарка
недељника *Време* (Нови Сад)

Др Сашо Огненовски, позоришни критичар
(Битољ)

Жељка Турчиновић, драматуршкиња и
уредница Театролошке и драмске библиотеке
Хрватског центра *ITL*, главна уредница часописа
Казалиште (Загреб)

Др Јелена С. Перић, театролошкиња и
позоришна критичарка Радио Београда 2
(Београд)

Слободан Савић, позоришни критичар РТС-а,
аутор серијала *Чишање позоришта* (Београд)

ЖИРИ НОВИНАРА

Соња Тодоровић Шегрт, Радио Београд

Миљана Николић, ТВ *Зона љус*

Људмила Ристић Младеновић, ТВ *Койерникус*

НАГРАДЕ

Награда за најбољу представу – 1 награда;

Награда за режију – 1 награда;

Награда за глумачко остварење: 4 награде:

најбоља женска улога – 1 награда;

најбоља мушка улога – 1 награда;

награда за најбољу младу глумицу – 1
награда;

награда за најбољег младог глумца – 1
награда;

Награда за сценографско остварење – 1
награда;

Награда за костимографско остварење – 1
награда;

Награда за оригиналну сценску музику – 1
награда;

Награда за сценски покрет – 1 награда;

Награда округлог стола критике – 1 награда;

Специјална награда – 1 награда;

Награда жирија новинара – 1 награда.

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

УТОРАК | 7. октобар | НУ Театар „Јордан Х. К. Џинот”, Велес (Северна Македонија)

Антон Павлович Чехов • ГАЛЕБ

Режија: Александар Ивановски
Драматург: Катерина Момева
Асистент режије: Бојана Василковска
Сценограф: Филип Коруновски
Костимограф: Сара Милевска
Избор музике: Александар Ивановски

Улоге:

Ирина Николајевна Аркадина: Славица Манаскова
Константин Гаврилович Трепљев: Филип Христовски

Петар Николајевич Сорин: Благојчо Стојанов
Нина Михајловна Заречна: Сандра Танчева
Илија Афанасијевич Шамрајев: Кире Ацевски
Полина Андрејевна: Симона Димковска
Маша: Јанка Лефкова
Борис Алексејевич Тригорин: Исидор Јованоски
Јевгениј Алексејевич Дорн: Јордан Витанов
Семјон Семјонович Медведенко: Фаик Мефаилоски

О ПРЕСТАВИ

Галеб је Чеховљева драма, написана на аутентичан начин, позната по свом прозаично-поетичком изразу. Он конструише приче веристички, али из тог веризма извире дубока драмска поетика, уметничка форма коју позоришни уметници и дан-данас настоје да проткају у позоришни језик.

Галеб је драма у којој су сви ликови препуштени сами себи, а мотиви за трагичне грешке долазе из љубави, а не из зла. Примарно говори о несрећи у љубави, а друга линија је љубав према уметности и жеља да се у њој успе. Ко су прави уметници и да ли се уметност достиже часно – то је вечно питање. Да ли су за Нину ти људи једини улаз у лепоту живљења? Зашто одбија Трепљева и зашто бира љубав према Тригорину? Ко су они који су срећни у љубави и зашто забрањена љубав остаје чежња? Оно што је највећа снага, истовремено је и највећа слабост. Провинција, изолација, снови и амбиције супротстављени стварности. Љубавна одбијања и удварања подједнако су важна, а сви ликови сами праве грешке.

Позориште је уметност кретања. Глумац треба да буде атлета срца. Сцена је лабораторија у којој се ствара нов човек. Позориште не треба да копира живот, већ да га трансформише. Страдање Трепљева, одушевљење Нине, себичност Аркадине, очај Сорина, шарм Тригорина и опсесивна љубав Маше – сви су део исте приче и свака је присутност важна. Сви ликови имају своју представу шта је срећа.

Заплет и описи подређени су детерминацији лика, а у центру је социјално мотивисан лик. Реалистичке технике – физичко, социјално и психолошко портретисање – стварају утисак истинитости и веродостојности. Али није довољно приказати стварност, већ на њу треба и утицати.

Ова представа је о људским жељама које је однео ветар, као да су нестале у бездану. Али шта је јаче од наде да ништа није изгубљено? Једино Трепљев осећа безнадежност у потпуности.

Позориште није само огледало душа, већ лупа која увећава невидљиве једноставности. Треба разумети туђу бол и показати колико људи не умеју да се разумеју. Несавршеност је трагична грешка појединца који остаје затворен у свом свету. Ропство и слобода долазе из унутрашњости бића.

Сваки лик у драми покушава да рашчисти са собом, свако на свој начин. Све се мења у животу, али природу нашег карактера не можемо разобличити ни када бисмо се поново родили.

Копродукција: Театар Вук и Југоарт (Београд)

Мари Џонс • ЦЕПОВИ ПУНИ КАМЕЊА

Редитељ: Ерол Кадиф
Превод са енглеског: Ивана Димић
Избор музике: Ана Ђокић
Кореограф: Марко Мићић МА ирског плеса

Костимографија: Ана Ђорђевић

Сценски дизајн: Ерол Кадиф

УЛОГЕ:

Чарли Конлон: Милош Петровић Тројпец

Џек Квин: Павле Менсур

Све друге ликове који се појављују у комаду играју два глумца.

Филм у представи: Чедо Веселиновић

Монтажа: Срђан Милетић

Каскадер у филму: Жељко Божић

Цепови пуни камења је савремена, тужна комедија о мештанима из једног сиромашног ирског села, који статирају на снимању холивудског филма; о филмским и животним илузијама јунака драме, о глумачком умећу претварања снова у стварност и напокон о илузији и реалности у животу.

Тема је судар светова. Света филмске илузије Холивуда и света реалности малог, сиромашног ирског села.

Чарли, један од двојице протагониста има написан сценарио, за који се нада да ће успети некемо да прода за време снимања. На крају, уз помоћ свог пријатеља,

статисте Џека, њих двојица осмисле свој филм, баш о снимању овог филма, и тај филм ће носити наслов ове драме.

Са једног становишта ова драма је вишеструко занимљиво сачињена. На нивоу радње двоструко се сударају илузија и реалност, филмска реалност и животна реалност, филмска илузија и филмска реалност, па животна илузија и животна реалност.

Са друге стране, сударају се позоришна реалност драме која се игра на сцени и сценска илузија, коју глумци производе играјући све ликове и просторе о којима драмска прича говори.

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: в. д. директора Народног позоришта Ниш Ана Савић

Редакција: Јована Станковић (уредница), Јана Савић • Прелом: Саша Јовановић

Фото: Мирослав Лавренчић • Штампа: Nais print, Niš • Тираж: 30 примерака

Официјални превоз фестивала: Flash taxi

Народно позориште Ниш • Синђелићев трг 66, 18000 Ниш, Србија

Веб сајт: www.narodnopozoristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>

E-mail: npnis@narodnopozoristenis.rs • direktor@narodnopozoristenis.rs

uprava@narodnopozoristenis.rs • marketing@narodnopozoristenis.rs